

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

hned na počátku nové divadelní sezóny jsme se na vás obrátili o pomoc při kampani, kterou jsme realizovali společně se všemi kolegy z divadel v České republice. Děkujeme za váš vztah k této akci, který jste ve velkém počtu projevíli podepsáním se do petičních archů na podporu této naší aktivity. Ještě jednou si vám dovoluji uvedením následujícího prohlášení zrekapitulovat smysl i cíl naší kampaně.

Prohlášení Asociace profesionálních divadel České republiky k aktuální situaci v oblasti živého umění

Ve dnech 5. – 21. září pořádala Asociace profesionálních divadel České republiky informační kampaň pod názvem Pomozte svému divadlu. Vystoupeními regionálních divadel po celé zemi a na piazzetě před Národním divadlem, podepsáním petice diváky, divadelníky i občany, přes informace na webových stránkách a sociálních sítích a s pomocí médií chceme důrazně upozornit na skutečnost, že více než dvacet let není v Čechách a na Moravě vyřešen systém správy a financování regionálních divadel.

Za tu dobu prošla naše společnost mnoha reformami. Měnil se daňový, sociální a zdravotnický systém, zanikly a vznikly kraje, přesouvaly se odpovědnosti a pravomoci, jen na kulturu a živé umění se nemyslí. Prakticky všechny vlády slibovaly věnovat podpoře kultury alespoň jedno procento ze státního rozpočtu. Skoro všichni ministři deklarovali nutnost zavedení kooperativního financování divadel a orchestrů. Vedly se diskuse o tom, že zřízení krajů a následující reforma veřejné správy povede k nastavení dlouhodobě udržitelného systému. Vznikly koncepce, programy a politiky, jejichž součástí je i zvyšování podpory kultury a umění mimo Prahu.

Výsledek je ovšem tristní. Státní rozpočet myslí na kulturu necelou polovinou procenta. Kraje podporují divadla a orchestry nesystematicky. Místo vládou příslibených 150 milionů korun na podporu regionálních divadel a orchestrů je v návrhu státního rozpočtu 37 milionů. Stát dotuje vstupenky do divadel na území města Prahy 10krát více než ve zbytku republiky, přičemž v onom „zbytku“ žije 85 % občanů. Hlavní město Praha je pravděpodobně jedinou evropskou metropolí, která nepřispívá ani jedinou korunou na operní divadlo.

Neexistence systému a pravidel se však neprojevuje jen finanční nestabilitou a nespravedlností. Každoročně zažíváme zmatky a skandály kolem jmenování a odvolávání ředitelů kulturních institucí. Aktuální kauza odvolání ředitele Národního divadla je další v řadě podobných příhod. S pochopením sdílíme rozhořčení herců Národního divadla v Praze s událostmi posledních dnů, jež se u nás nedějí zdaleka poprvé.

Obáváme se však se vši vážností, že hlubší a horší příčinou neochoty a neschopnosti politických elit zavést alespoň nějaký systém správy divadel a dalších institucí v rámci celého státu není složitost takového kroku. Leccos lze totiž „opsat“ ze zahraničí a my sami jsme již podali přinejmenším desítky návrhů.

Obáváme se, že hlavní příčinou je prohlubující se duchovní a kulturní krize celé společnosti. České divadlo má totiž v naší historii výjimečné postavení. Stálo u obnovy národní identity, která se stala podmínkou naší státnosti. Bylo po celou dobu naší moderní historie u všeho důležitého, bylo naším nejbezpečnějším ostrovem svobody i v nejtěžších časech. Nezájem o jeho další osud je v tomto kontextu nezájemem o osud vlastní identity i vlastní společnosti a státu. Je to urážka a ponížení sebe sama. Je to projev ztráty sebeúcty, sebedůvěry a schopnosti pravdivě sebereflexe. To vše jsou typické příznaky začínajícího patologického rozkladu osobnosti a v tomto smyslu i rozkladu a sebezničení vlastní kultury, identity i vlastní svobodné a na společných hodnotách a idejích rozvíjející se společnosti.

Zasadit se o vyřešení tohoto problému znamená nejen protestovat a donutit parlament a vládu, aby plnily své povinnosti vůči našemu státu a jeho kultuře. Znamená to také pro nás – umělce od divadla – přestat se hádat, kdo má v tomto nesystému horší podmínky, a uvědomit si společnou odpovědnost za budoucnost české kultury v tom nejhlubším slova smyslu. Není totiž nadále možné kvalitně pracovat v podmínkách, které nejsou řízeny odpovídajícím systémem.

Očekáváme proto maximální zodpovědnost od vlády naší země při realizaci změn, které by nahradily věčnou improvizací maximální profesionalitou.

K tomu je zapotřebí neodkladně zahájit kroky vedoucí k vytvoření takových podmínek pro živou kulturu, abychom se jednou za její úroveň nemuseli hanbit.

Žádáme, aby byly okamžitě zahájeny procesy vedoucí k nápravě současného skandálního stavu. „Ještě žádný národ nikdy neprodělal na kultuře, ale každý prodělal na nekulturnosti!“

V úctě a s díky tentokrát za všechna divadla i jejich diváky v naší zemi

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ŘÍJEN
2012

CENA 15,- Kč

Jule Styne
Bob Merrill
Isobel Lennartová

Funny Girl

Režie: Pavel Fieber

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

22. ZÁŘÍ 2012

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Petr Kabeš
Těžítka

Jaro hraje na kostech podzimu.
Židle dožívají vsedě.
Stříbrná liška, zlatý mol.
Kotva je potopený svícen.
Klec ve vajíčku.
Nebe má prázdniny, peklo dovolenou.
Srdce nemá páteř.
Palma vítězství, fíkový list porážky.
Všichni jsme dostali trest smrti,
a to na doživotí.
Sněžení – nespavost padlých andělů.
Verš klesá ke svému vrcholu.
Řeka je slepecká hůl.

Dědičnost je to, v co věříme,
když máme inteligentní děti.

**Charlie Chaplin, vlastním jménem
Charles Spencer Chaplin**

HANA HOLIŠOVÁ

**Funny
Girl**

Funny Girl

Foto: Jof Kratochvíl a Tino Kratochvíl

RADKA COUFALOVÁ

HUDEBNÍ SCÉNA

V OSLNĚNÍ

ANDREA KUČEROVÁ

S Jiřím Žáčkem
a Zdenkem Mertou

KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE A ŠÉF KOSTÝMNÍ VÝROBY MdB

*Předstírat, že o tobě nic nevím, by bylo bláhové, jsme kolegové, a to již hojně let, a musím říct, že mne vždy fascinuje, jak během několika dní dáš dohromady inscenaci, kde si děvčata (ale i pánové) převlékají kostým téměř před každou scénou. Dokázala bys střelit od boku, kolik to bylo do dnešního dne kostýmů, které jsi pro divadlo navrhla? Pokud ne, možná by stačilo říct, kolik kostýmů má muzikál *Funny Girl* a kolik inscenací jsi oblékala?*

Mám za sebou 89 inscenací u nás a v zahraničí, z toho byly téměř dvě třetiny muzikálů. *Funny Girl* je moje devadesátá, do ní jsem

navrhla asi 130 kostýmů. U muzikálů s velkým obsazením, kde se děj odehrává v různých prostředích, časech a společenských vrstvách to bývá až 250 kostýmů.

Z vlastní zkušenosti vím, že mne docela zajímá, jakou cestou se třeba Věra Čáslavská dostala až na kladinu do Tokia nebo Miroslava Němcová za předsednický pult v parlamentu, a i když tuším, že jsi na takovou otázku mnohokrát odpovídala, stále přichází nová zvědavá generace, tak nemůžeš ještě jednou krátce připomenout svoji cestu do pozice šéfa kostýmní výroby? Začalo to tím, že jsi šila na panenky?

Panenky jsem vynechala, šila jsem rovnou na sebe, poprvé ve 13 letech, měla jsem svou představu, koupit se to nedalo, tak jsem se do

toho pustila sama. Hrozně ráda jsem kreslila a četla, takže jsem při výběru střední školy hledala nějaký výtvarný obor a když jsem našla návrhářství oděvů a div. kostýmů, bylo rozhodnuto. Přišlo mi to zajímavé. Na textilce mě to bavilo, ale lákaly mě i další výtvarné obory. Po maturitě a roce v zaměstnání jsem byla grafikem na volné noze. Tys mi nabídl spolupráci, společně jsme dělali plakáty, programy, obaly CD, kalendáře, knížky. Tím jsem začala i spolupráci s Městským divadlem a v roce 93 jsem dostala od režiséra a ředitele Stanislava Moši první příležitost navrhnout kostýmy. Hned napoprvé jsme si porozuměli, kostýmy se povedly a já dostala další nabídku. Ty postupně přibývaly také od hostujících režisérů a zahraničních produkcí. Tak jsem se stala kmenovým kostýmním výtvarníkem MdB. Měla jsem prostě štěstí být ve správnou dobu na správném místě, potkala jsem dva výjimečné lidi, kteří mi dali šanci.

Určitě není jednoduché pro návrhářky oblečení pro VIP zákazníky přicházet stále s něčím novým, ale vždy je to v oblasti současné módy, v tvém případě se touláš staletími, logicky z toho vyvstává otázka, které období v historii tě nejvíce zaujalo a v kterém se ti nejlépe tvoří?

Mě historie a dějiny umění zajímaly od základky, měla jsem různá oblíbená období a různé oblasti v těch kterých obdobích, tvůrce a díla, která mě fascinovala. Nějakou dobu jsem kunsthistorii studovala. Ale pro navrhování oblíbené období nemám. Každá hra je jiná, má své téma, charakter. Když jde o historickou hru a inscenační koncepce zachovává dané období, studuji je znova, čím víc se tím zabývám, tím víc mě to baví. Inspiraci hledám v obrazech, sochách i architektuře. Pro mě je důležité najít způsob, jak tu konkrétní inscenaci udělat, mít koncepci, od té se to odvíjí. Každá doba má své tvarosloví, principy, z nich vycházím, zvolím si ty podstatné, vyzdvihnu je, vznikne tak určitá stylizace, kterou používám,

abych dosáhla toho působení celku, jednotlivých obrazů a především charakteru postav tak, jak to cítím já.

Pracovní doba, to je také oblíbené téma zvláště mezi odboráři, jaká je tvoje pracovní doba a co slavné dvouměsíční prázdniny, kde je trávíš?

Pracovní dobu mám neomezenou. Tu obvyklou osm a půl hodiny „od do“ jsem zažila jen ve svém prvním zaměstnání. Na volné noze pracuješ jak je to potřeba, podle množství zakázek a termínů. Já nejradši kreslím v noci. Zvykla jsem si na to, když jsem bydlela v bytě u rodičů a dcera byla ještě malá. Potřebuju na to klid, v noci mě nic neruší. Obvykle mi to nějakou dobu trvá než se do „toho“ dostanu, jsem v jiném světě. Když mě něco vyruší, musím řešit jiný problém, přetrhne se nit, zas pak trvá vrátit se, ponořit se zpátky. Když jsem uvnitř těch představ, hledám, nacházím, baví mě to, vůbec čas nevnímám. V posledních letech je můj obvyklý režim ve dne práce na realizaci, tj. výběr materiálů a doplňků, zkoušky v krejčovnách,

s modistkou, ševci, maskérkami, organizační práce a večer navrhování. Dvoutměsíční prázdniny má jen jeviště, lidé mají normální dovolenou. O prázdninách se v divadle připravuje další sezóna. To dělám i já, zabývám se inscenacemi pro novou sezónu. Letos jsem prožila krásný týden u moře na italském ostrově Ischia, moc ráda jsem na Vysočině na chalupě se svými rodiči a dcerou. Ta je čerstvě plnoletá, takže společně prožité chvíle jsou mi vzácné a nejmilejší. Procestovaly jsme spolu během let kus Evropy, letos jsme se rozhodly objevit Polsko, je to sousední země a my o ní vlastně nic nevíme. Navštívily jsme krásná místa, byla to nová zkušenost, hezké zážitky. Ty společné výlety do neznáma mám nejradši.

Znáš všechny přednosti i nedostatky profese, ve které se pohybuješ, doporučila bys své dceři, aby tě následovala, nebo bys ji směřovala na jinou životní pouť?

Já sama se kdysi rozhodla jinak, než si představovali mí rodiče, ale v mém rozhodnutí mi nijak nebránili. Když byla dcera úplně malá,

v skrytu jsem doufala, že si zvolí nějaké praktické povolání. Ale nijak jsem ji nesměrovala, nechala jsem tomu volný průběh. V divadle a s mojí prací vyrostla, ví co to obnáší. V deseti letech se sama přihlásila na gymnázium s výtvarným zaměřením. Ve dvanácti chtěla být módní návrhářkou. K tomu jsem jí jen řekla, kolik úsilí to obnáší a že není snadné se prosadit. Pak malovala a byla pár let zaujatá focením. V šestnácti se rozhodla odejít do Anglie, to pro mě nebylo zrovna lehké, přišlo mi to brzo, půl roku jsme to probíraly, než jsem si řekla – když má tu chuť a odvalu, ať to zkusí. Rok tam studovala angličtinu, pracovala v Charitě a hledala možnosti. Našla si školu, připravila práce ke zkouškám a právě začala studovat návrhářství na Fashion School v Londýně.

Za léta, co jsi na plný úvazek v MdB, splnila se ti všechna přání, nebo je ještě nějaká meta, které bys chtěla dosáhnout?

Mně se splnilo to největší přání, moci dělat to, co mě baví. A navíc v divadle, kterému se daří, s lidmi, s nimiž si rozumím, jsme přátelé, těší nás to, co děláme, žijeme pospolu. Jsem

ráda za každou povedenou inscenaci. Takže si přeju, aby nám to ještě dlouho vydrželo.

Co považuješ ve své profesi za nejdůležitější, kterých zásad se držíš?

Pro mě je nejdůležitější najít klíč k té konkrétní inscenaci, mít výtvarný koncept, od toho se to odvíjí dál, napřed si skicuju skupinové obrazy, pak jdu k jednotlivým figurám. Pro mě to musí mít vnitřní logiku a dodržovat styl té věci. A podstatné je, že kostýmy jsou součástí celku inscenace. Kostýmy musí být součástí inscenace, dotvářet celkový dojem, v dobrém smyslu sloužit inscenaci a hercům, ne jít proti nebo být jen exhibicí.

Městské divadlo Brno ale není jediné tvůrčí kolbiště, v kterém bojuješ, tvé kostýmní návrhy využívají v mnoha divadelních budovách v Evropě. Jak se vyrovnáváš s jazykovou bariérou a je snadné navazovat kontakty daleko od domova?

Největší část mých zahraničních prací je pro německá divadla a produkce. S němčinou nemám problém, rozhodla jsem se pro ni ve dvanácti, byla tu rakouská televize a rádio a mně přišlo, že je to jediná cizí řeč, kterou můžu v naší tehdy uzavřené zemi nějak využít. Netušila jsem, jak se věci změní, že mi to později bude tolik platné. Je to hrozně fajn, když se můžeš domluvit nejen o pracovních záležitostech, ale mluvit o čemkoli, získat tak nové přátele. Často pracuji také ve Slovinsku v Ljubljani, tam se dorozumím slovinsky. Se slovinštinou jsem se setkala při své první zahraniční práci v italskoslovinském divadle

v Terstu. Tehdy jsem se s tamní šéfovou dílny Italkou domlouvala německy a rusky, ona na mě italsky a slovinsky, to bylo vtipný. Ale při těch sedáncích s herci v kavárně po zkouškách jsem se tu řeč postupně naučila.

Odpovídá dnešní tvoje pracovní postavení představám, které jsi měla jako děvčátko a později na škole, dovedeš si vůbec představit, že bys pracovala v jiné oblasti?

Umím si to představit, ale proč? Já jsem se tu našla. Jako

holka jsem měla pocit, že budu dělat něco výjimečného, i když ta představa neměla konkrétní obrysy, jen ten pocit výjimečnosti. A právě to, co zažívám už od počátků v tomhle divadle, mi výjimečné připadá. Je tady skvělý soubor, vynikající herci, mám štěstí na výborné režiséry, s nimiž si rozumím, skvělý tým spolupracovníků v dílnách, vznikají tu nádherné inscenace. To, co dělám, mě baví, jsem tu šťastná, to předčí každou představu.

Foto a otázky: jeř Kratochvil, kresby Andrea Kučerová

SENECA

FAIDRA

REŽIE: HANA BUREŠOVÁ

Foto: Tino Kratochvíl

8. a 9. ZÁŘÍ 2012

PREMIÉRA NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

*Tisková konference
v Mincmistrovském sklepě*

Situace v českém kulturním světě je dlouhodobě velmi problémová

V posledních týdnech se povážlivě přišťřila. Důvodem je zřetelná nekonceptnost vládních škrtů i (ne)činnost ministerstva kultury, v neposlední řadě i stěží vysvětlitelné kroky samotné ministryně kultury. Nespokojenost vyjadřují mzdově podcenění umělci všech oborů. V posledních dvou týdnech se nejzřetelněji projeví aktivity profesionálních českých divadelníků. O věcnou analýzu stavu českého divadelnictví jsme proto požádali režiséra, libretistu a textaře, ředitele Městského divadla v Brně, Stanislava Mošu.

Pane řediteli, již uplynulých čtrnáct dnů probíhala celostátní spontánní kampaň Pomozte svému di-

vadlu. Mohl byste zrekapitulovat její poslání a záměry?

Informační kampaň pod názvem „Pomozte svému divadlu“ pořádal Asociace profesionálních divadel České republiky ve dnech 5. - 21. září. Vystoupeními regionálních divadel po celé zemi a také na piazzetě před pražským Národním divadlem, podepsáním petice tisíci diváky, divadelníky i občany

Brno, náměstí Svobody

a přes informace na webových stránkách a sociálních sítích a s pomocí médií chceme důrazně upozornit na skutečnost, že více než dvacet let není v Čechách, na Moravě a ve Slezsku vyřešen systém správy a financování regionálních divadel.

Co pozitivního již akce přinesla a jak je veřejností vnímána? A jak reagují zástupci institucí?

Už mě ani nepřekvapuje, že nám všichni drží palce. Od návštěvníků divadla až po vrcholné politiky. Smutné je však to, že oni politici, kteří mají rozhodovací pravomoce ve svých rukou, s námi souhlasili i v těch uplynulých více než dvaceti letech, ovšem nic pro nápravu věcí neuskutečnili. Bojím se, že to tak dopadne i nyní... Jsou to právě zákonodárci, kteří by měli jednat.

Jaká je nynější situace v brněnských divadlech?

V probíhajícímu roce se všechna zřizovaná divadla v Brně potýkají s rozpočtem, který byl proti loňsku snížen o pět procent. Není to jednoduché a jenom doufáme, že ono opatření nebude pokračovat. Vedení našeho města však nic nevytýkáme! Příkladně se stará o majetek – tedy domy, v nichž hrajeme, ovšem na jejich provozování zůstává už vlastně samo bez významné podpory kraje a státu. Přesto zkoušíme nové inscenace

a skrze ně vedeme tolik potřebný dialog s naším obecnstvem...

Myslím, že nyní nejde jen o záchranu kultury, resp. umění, ale o širší celospolečenské aspekty...

V lidské společnosti se stále více dostávají k moci lidé, kteří nás přesvědčují o tom, že se dá všechno spočítat a že právě oni to umějí... A samozřejmě všechno, co se týká duchovního rozměru naší existence – tedy i kultury – je pro tyto počtáře neuchopitelné, a tedy i zbytné. A přitom i zde se dá dobře počítat! Vždyť kolik pozitivního „vynáší“ dobré umění své společnosti! A to i těch peněz, kterými se všichni současní vládcové zaklínají! O duševním zdraví a prosperitě lidí nemluví. Jsou země a jejich města, které se chlubí Shakespearlem, Mozartem... Na těchto osobnostech postavili docela fungující obchody. Ale abychom obdobně mohli využít významu například Leoše Janáčka, musí k tomu existovat aktuální prostor! A ještě předtím zde musí existovat prostředí, aby mohla nová osobnost takového významu vůbec vzniknout. A to si dnes v daných podmínkách představit neumím.

Stále opakují: Ještě žádný národ nikdy neprodělal na kultuře, ale každý prodělá na nekulturnosti!

Ptal se: Tomáš Hejzlar

MILAN KUNDERA

JAKUB A JEHO PÁN

MOUDRÁ KOMEDIE

POČTA DENISI DIDEROTOVI REŽIE STANISLAV MOŠA

Jan Mazák, Viktor Skála
velká zkušebna září 2012

MILAN KUNDERA

JAKUB
A JEHO
PÁN

MOUDRÁ KOMEDIE

POCTA DENISI DIDEROTŮVI REŽIE STANISLAV MOŠA

ČERT TĚ VEM!

JAROSLAV MATĚJKA

*S Martou Prokopovou
v upířsko-gangsterské komedii
Měsíční kámen,
režie: Stanislav Slovák*

Jaroslav Matějka: HLAVNĚ NEMYSLET!

V životě Jaroslava Matějky se hodně věcí stalo náhodou. Je pravda, že ne náhodou se narodil a ne náhodou je Jarda. Ale náhodou se stal hercem, náhodou hned po škole nastoupil do Městského divadla Brno, náhodou... Ale kdo ví, jak to vlastně všechno bylo. Náhody totiž podle něho neexistují.

Co to tedy je? Osud?

Svým způsobem taky. Někdo tomu říká osud, štěstí, náhoda. Spíš než náhoda je to nahodilost. Nahazuje se vám něco a je jenom na vás, jestli to využijete. Buď to vezmete, nebo – když nejste zrovna v přítomném okamžiku připraven (což u nás lidí je docela často) – to ani nezaregistrujete a necháte to okolo sebe projít bez povšimnutí.

A vám se daří tyto okamžiky vždycky využít?

Snažím se o to. Cíleně už asi rok a půl. Mezníkem pro mě bylo představení *Čtyři dohody* s Jaroslavem Duškem. Tam jsem se tehdy probudil z nějakého nesmyslného snu, který jsem do té doby snil a byl přesvědčený, že to je realita.

Takže jste ze dne na den přehodnotil svůj život a začal jinak?

Ještě ten večer jsem pozměnil život, protože

okamžitě po představení jsem šel domů. A pak jsem změnil hlavně myšlenky, nikoliv uvažování. Učím se nebrat si na sebe zodpovědnost za problémy druhých, netrápit se tím, co nemůžu změnit, umět odpustit a hlavně z minulosti nevyrábět budoucnost. Ono to samozřejmě ani nejde, ale spousta lidí v tomto stavu přetrvává celý život. Člověk pořád na něco myslí a říká si, že já jsem tenkrát nedržel hubu, teď ze mě mohl být ředitel, politik, podnikatel, herec – prostě jsem mohl mít prachy a nic nedělat. Základem všeho je nemyšlet! Tím mám na mysli úplně vypnout myšlení a mít čistou hlavu, napojit se na proud života. Všimněte si jenom, jak často ostatní říkají: „Přemýšlej nad tím...“ A já naopak říkám: „Nepřemýšlej!“ Intuice je záračná věc, která všechno udělá za vás.

Pomohlo vám v tom taky narození dítěte?

Určitě to do toho taky zapadlo. Narození dcery byl jenom další motor se do toho vrhnout ještě víc. Skrz dítě si člověk uvědomí, že se rodí absolutně čistý, napojený na kontinuum a k tomuto stavu se potom celý život marně snaží vrátit. Stačí děti pozorovat. Jak se ráno probudí a už jsou absolutně šťastné. Nebo jak si dovedou hodiny a hodiny vyhrát s jednou jedinou věcí, třeba se šátkem. Kdy

jsi si vy hrála půlhodiny se šátkem nebo vidličkou? No, radši toho nechme.

Dá se toto využít taky na divadle?

Tak divadlo se hraje, tak mě napadá, že to bude asi od slova „hrát si“. A hrát si s dětskou naivitou si myslím je nejlepší způsob, jak toto povolání naplnit. Navíc – někdy to může být i komické a přitom velmi autentické. A když se nedostaví dětská hravost, tak se

snažím být napojený na přítomný okamžik a všechno ostatní přijde samo. Když se tomuto herci naplno otevře, najednou ho to i víc baví a je celkově uvolněnější. A když k tomu ještě potkáte ty správné partáky, tak je to čistá radost. Takhle fungujeme už od školy třeba s Michalem Isteníkem, nejen na jevišti. Podobné je to i s Martinem Havelkou, Petrem Štěpánem, Viktorem Skálou atd. Stačí brknout na tu správnou strunu a pak už se necháte jenom překvapovat, kam až to může jít.

Baví vás improvizace odjakživa?

Myslím, že mě bavila už v době, kdy jsem ještě nevěděl, že se narodím a co to improvizace je. Tudíž momentálně mě baví strašně! Rád pozoruji lidi a věci okolo sebe. Někdy to třeba může vypadat, že se nudím, ale já si jen tak nepřemýšlím a čerpám inspiraci a improvizuji si. Často si povídám sám se sebou. Měním si hlasy, intonace. Beru to jako trénink, který pak využívám při hraní a pochopitelně v každodenním životě. Takže si jen tak pro sebe hraju, dokážu sám sebe hodně rozesmát, a na dlouho...

Nevadí vám při tom, že pak můžete na ostatní působit jako blázen?

To samozřejmě je na denním pořádku, ale mně jsou ti druzí tak nějak jedno. Mystifikovat, hrát si,

*Se Zdeňkem Junákem
a Hanou Holišovou
v komedii
Večer tříkrálový,
režie: Roman Polák*

umět si udělat srandu sám ze sebe, shodit se – pozor, ne spadnout se. Trapno je základ. Vždyť se na sebe podívejte.

Čtete hodně?

Ano, poslední dobou jsem si čtení oblíbil. Mezi mé oblíbené autory patří například Don Miguel Ruiz, Jeremy Narby, Eckhart Tolle, Jean Liedloffová, ale mám doma i krásnou knihu o Jiřím Bartoškovi nebo o terénních automobilech. Úplně nejraději čtu mezi řádky.

A co nějaká vysněná role, máte?

Mám, a jednu si ji splním. Chci odjet do Amazonie a popíjet posvátný nápoj zvaný ayahuasca a opět začít milovat Matku zemi a pochopit, proč mě přivedla na tuto krásnou planetu.

Lenka Suchá,

foto: jef Kratochvil a Tino Kratochvil

S Jakubem Przebindou

Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone:

SUGAR! (NEKDO TO RÁD HORKÉ)

Muzikál vznikl na základě legendárního filmu *Někdo to rád horké* s Marilyn Monroe. Je to neuvěřitelné, ale zmíněný film se poprvé promítal před padesáti lety, v roce 1959.

Dva chudí muzikanti se náhodou připlouto do války mafiánských gangů. Jsou pronásledováni a nezbývá jim nic jiného, než se bezpečně ukrýt. Převlékají se do ženských šatů a nechávají se zaměstnat v kapele odjíždějící na turné na Miami Beach. Florida se pro bezprizorní muzikanty stává jedinečnou příležitostí, jak zmizet mafii z očí... Jejich bláznivé dobrodružství však zdaleka nekončí! Díky svému přestrojení zažívají bezpočet komických situací, a aby toho nebylo málo, oba naši hrdinové se zamilují do kouzelné zpěvačky a hračky na ukulele jménem Sugar. Jako by tohle všechno nestačilo, jednoho z našich okouzlujících hudebníků v dámské róbě požádá postarší milionář o ruku...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Mária Lalková nebo Ivana Odehnalová, Petr Štěpán nebo Roman Vojtek, Milan Němec nebo Aleš Slanina, Lenka Janíková nebo Pavla Vitázková, Michal Isteník, Jan Apolenář nebo Jan Mazák, Tomáš Sagher a další.

William Shakespeare: ZKROCENÍ ZLÉ ŽENY

Všichni v Padově by chtěli krásnou, milou a pokornou Bianku, dceru pana Battisty, zejména pak romanticky rozdyčený Luencio. Smůla všech smůl – pan Battista trvá na tom, že nejdrív musí provdat svou starší dceru Kateřinu. Ta je však pro svou hubatost, aroganci a neposlušnost naopak postrachem mužů a nápadníci se právem obávají, že jí nikdy nikdo za manželku chtít nebude. A právě proto by se nikdy nemohla vdát ani Bianka. To ovšem nemohou připustit! Seženou a zaplatí tedy Kateřině ženicha – užvaněného, chlubitivého a světem proťelého frajtrika jménem Petruccio, který tuto dračici v sukních vskutku „zkrotí“. Nebo zkrotí zároveň ona jeho? A kdo bude nakonec větší saní? Bianka, nebo Kateřina?

„Legendární úspěšnost této komedie je z velké části dána tím, že si zde autor zvolil téma stejně tak věčné jako i věčné – vztah mezi mužem a ženou, boji mezi pohlavími, a vtělil ho do atraktivní podoby divadelní frašky,“ napsal Jiří Josek, v jehož suverénním překladu hru uvádíme.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Radka Coufalová, Martin Havelka, Evelína Kachlířová, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jaroslav Matějka, Jakub Przebinda, Michal Isteník, Jakub Uličník, Josef Jirásek, Tomáš Sagher, Rastislav Gajdoš, Zdeněk Bureš, Eva Gorčíková.

Alan Jay Lerner, Frederick Loewe: MY FAIR LADY (ZE ZELŇÁKU)

Slavný americký muzikál, který vznikl na motivy známé divadelní hry G. B. Shawa *Pygmalion*. Dnes již klasický muzikálový titul, který měl premiéru na Broadwayi v roce 1956, vypráví známý příběh květinářky Lizy Doolittlové, která projde proměnou v sebevědomou mladou dámu...

To, že Liza i její otec, popelář Alfréd Doolittle, mluví v originále anglickým dialektem cockney, inspirovalo autora úpravy a režiséra Stanislava Mošu k převedení hry do brněnského prostředí a k použití místního nářečí, brněnského hantečku. Tak se zrodila *My Fair Lady* s přívlastkem *ze Zelňáku*, protože postava Lizy se přesunula z původní londýnské tržnice Covent Garden na brněnský Zelný trh. Nejde totiž jen o jazykovou inovaci, ale i o posun do místních realit. A tak postavy v úvodu nevycházejí z Královské opery, ale z Reduty, kde nehráli Verdiho Aidu, ale lidovou operetku Na tý louce zelený...

S posunem muzikálu do nám blízké jazykové roviny a také směrem do současnosti, souvisí také změna jmen. V brněnské verzi nenajdeme Lizu Doolittlovou, ale Dulfinkovou, nikoli profesora Higginse, ale Jindřicha Hradského, místo

plukovníka Pickeringa plukovníka Špičku a Freddy Eynsford-Hill prošel proměnou na Bedřicha Skodu-Vrchovského. Díky vtipné úpravě a vynikajícím hlavním představitelům je inscenace, kterou doprovází osmičlenný živý orchestr, jedním z nejvyhledávanějších představení MdB.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Markéta Sedláčková nebo Radka Coufalová, Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Zdeněk Bureš, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Miroslava Kolářová nebo Eva Jelínková, Zdena Herfortová nebo Irena Konvalinová, Jiří Mach nebo Kristian Pekar a další.

Lucius Annaeus Seneca: FAIDRA

Původně řecká báje o Faidře, kterou zničí nešťastná láska k nevlastnímu synovi Hippolytovi, je dnes známá především díky slavné Racínově tragédii, která vychází nejen z Euripidova Hippolyta, ale i Senecovy Faidry. Mnoho dalších autorů se tímto mýtem inspirovalo volně, např. Eugene O'Neill ve své *Touze pod jilmu* či Robinson Jeffers v básni *Cawdor* a dramatu *Zena z Kréty*. Příběh je to stále živý, jako jsou ještě pořád živé lidské touhy a bolesti, a dnes jako jindy hovoří o nezměrné a zničující síle nenaplněné lásky, o propastech lidské duše. Je to krátké, hutné drama bez velkých odboček mířící k jádru, které neřešitelnou situaci pítvá nemilosrdně, z hlediska stoického moralisty, ale bez okázalého moralizování – dává totiž prostor k pochopení celé té tragické události. V inscenaci hostuje herečka Helena Dvořáková, absolventka JAMU a léta členka našeho souboru, která za ztvárnění role Faidry v pražském Divadle v Dlouhé získala Cenu Alfréda Radoka.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Helena Dvořáková, Lukáš Janota, Viktor Skála, Irena Konvalinová, Ondříček, Eva Jedličková, Hana Kovářiková a Eva Venturová.

Donna W. Cross, Dennis Martin: PAPEŽKA

Podle světového bestselleru americké spisovatelky Donny W. Cross *Papežka*, který vyšel ve více než třiceti jazycích a podle kterého byly natočeny již dva celovečerní filmy, napsal mladý německý muzikálový skladatel a textař Dennis Martin (autor inscenací *Elizabeth* a *Bonifátius*) muzikál vyprávějící téměř neuvěřitelný příběh – legendu o ženě, která v polovině devátého století usedla na papežský stolec. Mladinká Jana je dívka, jež se zcela vymyká svému okolí i zažitým představám o ženách, jejich možnostech i poslání. Je výjimečně chytrá a talentovaná. Nejprve se jí, proti všem tehdejšími zvyklostem, dostává i jako dívec legálního vzdělání. Následně pak může v převleku za svého nešťastně zabitého bratra pokračovat v učení. Samozřejmě že je kvůli tomu neustále na útěku, a tak její cesta pokračuje až do Říma, kde se stává nejprve léčitelem nebohých, až se nakonec stane lékařem samotného papeže a následně i jeho nejbližším rádcem. Když papež násilně umírá, stává se Jana–Jan jeho následníkem. Milují ho především prostí lidé – chudí a nemocní, kterým obtuje své osobní štěstí. Přesto však i ona podléhá lásce a jak o tobo legendě vyprávějí dochované středověké obrazy, je nakonec prozrazena v okamžiku, kdy porodí dítě. Ačkoli se katolická církev ve středověku snažila všechny důkazy o tomto příběhu zničit a onu historiku prezentovat pouze jako středověkou fantazii, není dosud zřejmé, zda skutečně nešlo o historickou postavu. Navíc dodnes existuje formální zkouška pohlaví nově nastupujícího papeže. Jedná se o nebývalý příběh plný tajemství, vášní, touhy po vzdělání i obětování se. Naše divadlo uvádí muzikál jako druhé na světě v české premiéře.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Hana Holířová nebo Svetlana Janotová, Ladislav Kolář, Petr Gazdík nebo Robert Jicha, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Johana Gazdíková nebo Ivana Vaňková, Stanislav Slovák, Jakub Przebinda, Rastislav Gajdoš, Lenka Janíková nebo Mária Lalková a další.

PROGRAM ŘÍJEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

1.10. po 18.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	
2.10. út 18.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	
3.10. st 18.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	
4.10. čt 18.00 Zkrocení zlé ženy	
5.10. pá 19.30 Zkrocení zlé ženy	
6.10. so 15.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	
6.10. so 19.30 Sugar! (Někdo to rád horké)	X2012
7.10. ne 15.00 Sugar! (Někdo to rád horké)	
7.10. ne 19.30 Sugar! (Někdo to rád horké)	Z2012
8.10. po 19.30 Sugar! (Někdo to rád horké)	T2012
9.10. út 19.30 Dokonalá svatba	
10.10. st 18.00 My Fair Lady (ze Zelnáku)	
12.10. pá 18.00 My Fair Lady (ze Zelnáku)	
13.10. so 19.30 Faidra	AB6
14.10. ne 19.30 Faidra	D
15.10. po 19.30 Škola základ života	
16.10. út 18.00 Škola základ života	
18.10. čt 19.30 Faidra	A4
19.10. pá 19.30 Faidra	AB5
20.10. so 19.30 Brouk v hlavě	
21.10. ne 19.30 Faidra	E7
26.10. pá 14.00 Jakub a jeho pán	
26.10. pá 19.30 Jakub a jeho pán	A5
27.10. so 19.30 Jakub a jeho pán	P
28.10. ne 19.30 Jakub a jeho pán	
29.10. po 19.30 Jakub a jeho pán	AB1
30.10. út 19.30 Jakub a jeho pán	AB2
31.10. st 19.30 Jakub a jeho pán	AB3

1.10. po 18.00 Funny Girl	zadáno
2.10. út 19.30 Funny Girl	E2/C2
3.10. st 19.30 Funny Girl	
4.10. čt 19.30 Funny Girl	C4
5.10. pá 18.00 Funny Girl	
6.10. so 15.00 Funny Girl	
6.10. so 19.30 Funny Girl	
7.10. ne 18.00 Funny Girl	
9.10. út 18.00 Divá Bára	
10.10. st 19.30 Divá Bára	
11.10. čt 18.00 Divá Bára	
13.10. so 19.30 Jekyll a Hyde	
14.10. ne 15.00 Jekyll a Hyde	
15.10. po 18.00 Jekyll a Hyde	PP1
16.10. út 18.00 Jekyll a Hyde	
17.10. st 18.00 Jekyll a Hyde	PPP/P18
18.10. čt 18.00 Jekyll a Hyde	
19.10. pá 19.30 Jekyll a Hyde	
22.10. po 18.00 Mozart!	
23.10. út 18.00 Mozart!	
26.10. pá 19.30 Pokrevní bratři	
27.10. so 18.00 Pokrevní bratři	
28.10. ne 18.00 Pokrevní bratři	
29.10. po 19.30 Pokrevní bratři	
30.10. út 18.00 Pokrevní bratři	

PROGRAM LISTOPAD

Činoherní scéna

1.11. čt 19.30	Faidra	AB4
2.11. pá 19.30	Faidra	A5
3.11. so 19.30	Sluha dvou pánů	
4.11. ne 19.30	Sluha dvou pánů	
5.11. po 19.30	Zkrocení zlé ženy	
10.11. so 19.30	Charleyova teta	
11.11. ne 18.00	Charleyova teta	
12.11. po 19.30	Jakub a jeho pán	A1
13.11. út 19.30	Jakub a jeho pán	E2
14.11. st 19.30	Jakub a jeho pán	
15.11. čt 19.00	Škola základ života	žadáno
16.11. pá 18.00	Škola základ života	
17.11. so 19.30	Koločava	
18.11. ne 18.00	Koločava	
19.11. po 19.30	Cid	
20.11. út 18.00	Cid	
21.11. st 19.30	Tři v tom	
22.11. čt 19.30	Dokonalá svatba	
23.11. pá 19.30	Dokonalá svatba	
24.11. so 19.30	My Fair Lady (ze Zelnáku)	
25.11. ne 18.00	My Fair Lady (ze Zelnáku)	
26.11. po 19.30	Faidra	AB1
27.11. út 19.30	Faidra	A2
28.11. st 19.30	Jakub a jeho pán	A3
29.11. čt 19.30	Jakub a jeho pán	C4
30.11. pá 19.30	Jakub a jeho pán	C5

Upozornění pro stávající abonenty:
Vážení předplatitelé, dovoluujeme si vás upozornit, že v případě vašeho zájmu si můžete obnovit své Roční předplatné na rok 2013 od 1. do 31. října 2012. Po tomto datu budou vaše místa poskytnuta dalším zájemcům.

Hudební scéna

2.11. pá 19.30	Les Misérables (Bídníci)	
3.11. so 18.00	Les Misérables (Bídníci)	
4.11. ne 18.00	Les Misérables (Bídníci)	
5.11. po 19.30	Les Misérables (Bídníci)	
6.11. út 18.00	Les Misérables (Bídníci)	
7.11. st 18.00	Les Misérables (Bídníci)	
10.11. so 18.00	Čarodějky z Eastwicku	
11.11. ne 18.00	Čarodějky z Eastwicku	
12.11. po 19.30	Čarodějky z Eastwicku	
13.11. út 18.00	Čarodějky z Eastwicku	
14.11. st 19.30	Čarodějky z Eastwicku	
17.11. so 14.00	Papežka	
18.11. ne 14.00	Papežka	
19.11. po 18.00	Papežka	
20.11. út 18.00	Papežka	
21.11. st 18.00	Papežka	
22.11. čt 19.00	Papežka	žadáno
23.11. pá 19.30	Papežka	
24.11. so 14.00	Papežka	
25.11. ne 14.00	Papežka	

J. Dempsey, D. P. Rowe: **ČARODĚJKY Z EASTWICKU**
Vzpomínání na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon – znužené žitím v malém městečku Eastwicku v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Záračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě ďábla. V našem divadle jej hrají tři pánové, z nichž Petr Štěpán získal za svou roli prestižní Cenu Thálie! Náš muzikálový příběh s vtipnými texty podněcujícími podmanivou „čarodějnou“ hudbu, úspěšně vtahuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem, což diváka zaručeně pobaví!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka nebo Petr Štěpán, Ivana Vaňková nebo Yveta Blanarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíkova nebo Radka Coufalová nebo Markéta Sedláčková, Alena Antalová nebo Hana Holišová nebo Jitka Cvančarová a další.

Jule Styne, Bob Merrill, Isobel Lennartová: **FUNNY GIRL**
Tento slavný americký muzikálový titul měl premiéru na Broadwayi již v roce 1964, kde ihned zaznamenal fenomenální úspěch a hrál se více než třináctsetkrát. Od té doby příběh vaudevillové umělkyně Fanny Briceové uchvacuje diváky po celém světě. Jeho oblíbenost způsobil i stejnojmenný film z roku 1968 s Barbour Streisandovou a Omar-em Sharifem v hlavních rolích, za který světověznámá herečka získala Oscara, a nutno dodat, že tuto roli hrála také v divadelní premiéře. Strhující vyprávění o životě a velké lásce umělkyně a jejího manžela, hazardního hráče, je plné nezapomenutelných tanečních čísel a již zlidovělých melodií. Navíc je inspirováno skutečným příběhem herečky, tanečnice a zpěvačky, která se díky svému fenomenálnímu talentu a smyslu pro humor dokázala i přes počáteční nepřízeň osudu doslova proměnit z ošklivého káčátka v zářící a oblíbenou hvězdu divadelních produkcí. Muzikál byl oceněn hned několika slavnými cenami Tony.

Režie: Pavel Fieber

Hrají: Radka Coufalová nebo Hana Holišová, Lukáš Vlček nebo Aleš Slanina, Igor Ondříček nebo Denny Ratajský, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Hana Horká nebo Zdena Herfortová, Jana Musilová, Lenka Bartolšicová a další.

Milan Uhde, Miloš Štědroň, Leoš Kuba: **DIVÁ BÁRA**
Milan Uhde a Miloš Štědroň jsou nesporné nestory (nejen) brněnského muzikálu – od legendární *Balady pro banditu* až po dvojici muzikálových titulů pro Městské divadlo Brno: *Nana* a *Cerveny a černý*. Po zmíněných dvou muzikálech na témata z klasické světové literatury zvolili nyní, společně s dalším hudebním skladatelem Leošem Kubou, námět z literatury české – *Divou Báru* Boženy Němcové. Libretista Milan Uhde se mimo jiné inspiroval i tragickými osudy samotné autorky, kterou celoživotně provázela netolerance, strach a nepochopení. Výsledkem je velké drama, ve kterém Bára bojuje za právo na svobodnou existenci a na štěstí, i za právo své kamarádky Elišky, nucené do snátku s nemilovaným mužem, s nedůvěrou a nepřátelstvím celé obce – být pohnutky jednotlivých vesničanů jsou rozdílné, což Uhde ve svém scénáři mistrně rozkrývá. Bohatý příběh logicky korunuje i nenápadný, ale o to silnější milostný motiv vztahu Bary k myslivci.

Režie: Juraj Nvota

Hrají: Andrea Březinová, Vojtěch Blahuta, Stanislav Slovák nebo Dušan Vítázek, Marta Prokopová, Aleš Slanina, Igor Ondříček, Jana Musilová, Jan Mazák, Lenka Janíková, Ladislav Kolář, Viktor Skála, Lenka Bartolšicová a další.

Frank Wildhorn, Leslie Briceusse: **JEKYLL A HYDE**
Od roku 1886, kdy Robert Louis Stevenson publikoval svou novelu *Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyde*, vzrůstá tento příběh mysl autorů, čtenářů i diváků po celém světě. Postihuje totiž v genální metafoře odvěké tůňství lidstva k dobru i zlu a zápas, který mezi těmito dvěma póly

v každém z nás probíhá. Má doktor Jekyll šanci zvítězit nad svým druhým já, výplukem všeho zla Edwardem Hydem, který s ním naneštěstí sdílí totéž tělo? Muzikál skladatele Franka Wildhorna a libretisty Leslie Briceusseho na toto téma slavil již velké úspěchy po celém světě. Strhující příběh v ohromující dekoraci, výjimečné herecké a pěvecké příležitosti činí z jeho uvedení v našem divadle další mimořádnou příležitost zažít to nejvýznamnější, co světové hudební divadlo současnosti nabízí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Petr Gazdík nebo Dušan Vítázek, Ivana Vaňková nebo Viktoriia Matuševová, Johana Gazdíkova nebo Hana Holišová, Milan Němec nebo Karel Skarka, Ladislav Kolář nebo Milan Lindner a další.

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

Z pera nejúspěšnějšího evropského libretisty Michaela Kunzeho a amerického skladatele Sylvestera Levaye pochází muzikál, který, jak už sám název napovídá, je příběhem slavného skladatele; příběhem o snaze osvodit se z pout konvencí, o touze po tvůrčí svobodě. Nekonečný boj génia s průměrností je pak v inscenaci zosobněn záračným dítětem, s nímž je umělec během svého života neustále konfrontován. Perfektní figurka v rokokové róbě oproti člověku s dredy, v džínách a kožené bundě, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní a pere se o svou svobodu... Brilantní kus zaujme pop-rockovou hudbou; melodicky vdečné a dobře zapamatovatelné pasáže střídají strhující sborové scény. Po stránce herecké dokáže pak inscenace vytěžit z talentovaných herců brněnské scény to nejlepší. Z celého představení doslova prýští taková síla, že při závěrečných ovacích online triumf dokonalosti pocítíte na vlastní kůži.

Režie: Stano Slovák

Hrají: Aleš Slanina nebo Dušan Vítázek, Jan Ježek, Marta Prokopová nebo Ivana Skálová, Petr Gazdík nebo Jiří Mach, Jan Apenař nebo Lukáš Vlček, Johana Gazdíkova nebo Hana Holišová, Jana Musilová nebo Markéta Sedláčková, Kateřina Křeljová nebo Lucie Sauerová, Tereza Martinková nebo Svatlana Janotová, Eva Jedličková nebo Andrea Březinová, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Milan Němec nebo Jakub Przebinda a další.

Willy Russell: **POKREVNÍ BRATŘI**

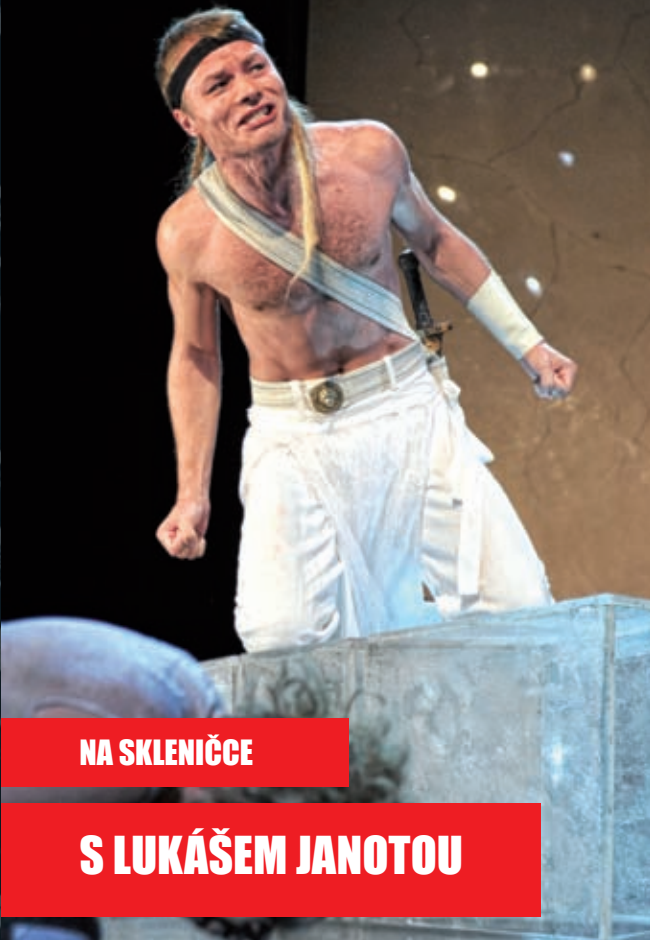
Příběh anglického dramatika a písničkáře Willyho Russella o rozdělených dvojčatech okouzluje diváky po celém světě především svou čistotou, jednoduchostí a průzračnou křehkostí. Ačkoli se jedná o sociálně kritické téma, jsou *Pokrevní bratři* zároveň i úsměvnou historkou o dospívání, prvních láskách, problémech s rodiči a dětských hrách.

I když byli bratři Eduard a Mickey ihned po narození násilně rozděleni a každý z nich pak vyrůstal ve zcela odlišném sociálním prostředí, jejich osudy se neustále prolínají. Celým dějem provází diváka osoba Vyprávěče, který vstupuje do různých postav, jež se v životě dvojčat objevují, a který přidává příběhu až magický ráz neustálým připomínáním osudového předurčení, ke kterému Eddie a Mickey od počátku směřují. Refrémem příběhu se stává jakási prokletí, které varuje, že v momentě, kdy se rozdělená dvojčata dozví pravdu, obě na místě zemřou. Tato tragická nota je mezi mnoha komickými situacemi neustále připomínána, neboť celý muzikál začíná okamžikem, kdy zdržená matka paní Johnstonová stojí nad mrtvými těly svých synů. Příběh je tedy vyprávěn retrospektivně, čímž je jeho osudovost ještě podtržena. A snad právě díky této hořkosti, která je součástí každého lidského bytí, se stali *Pokrevní bratři* ve světě tolik oblíbeným titulem.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Aleš Slanina nebo Dušan Vítázek, Lukáš Janota nebo Jiří Mach, Stano Slovák nebo Lukáš Vlček, Hana Holišová nebo Markéta Sedláčková, Ivana Odehnalová nebo Svatlana Janotová, Kristián Pekar nebo Jakub Zedníček, Lenka Janíková nebo Ivana Vaňková a další.

NA SKLENIČCE

S LUKÁŠEM JANOTOU

Jsou to paradoxy – na skleničce s Lukášem Janotou jsme se sešli první den prohibice. Nikoliv jen proto ale pil čaj a vodu, hlavním důvodem bylo, že za pár okamžiků ho čekala role Hippolyta v antickém dramatu *Faidra*, na niž se musel soustředit a kterou bere jako dosavadní vrchol své práce.

Aspoň teoreticky, kdybychom si tu pomyslnou skleničku objednali, co by to bylo?

V prvé řadě víno. Je mi jedno, jestli červené nebo bílé, když je dobré, mám rád obojí. A pokud by to měl být tvrdý alkohol, tak whisky. Mám to tak se vším, nepreferuji jednu věc. Mám rád spoustu různých druhů muziky, výtvarného umění, nemám pouze jeden oblíbený film, mám rád řadu různých jídel...

Přes svůj nízký věk se herectví věnujete už vlastně velmi dlouho. Jako dítě jste natočil

pár filmů, seriálů.. Jak k tomu došlo – rodinná tradice?

To v žádném případě. I když jsme kulturní rodina, všichni jsou spíš muzikální, divadlo se u nás nikdy nepěstovalo. Ale když mi bylo asi devět, přišla do školy paní režisérka Drahomíra Králová, která hledala kluky do připravovaného seriálu. Že jde o konkurz, dnes bychom řekli casting, ale nepřiznala. Namluvila nám spolu s pomocnou režisérkou, že jsou od policie a hledají toho, kdo rozbil okno. No a já se přihlásil, ani nevím proč, asi jsem chtěl vědět, co se stane, když jsem to neudělal. Filmaři si nás vybrali asi čtyři stovky, z toho nás pak šest opravdu hrálo v seriálu *Medvědi nevědí* a filmu *Potkal jsem ho v zoo*. Do další role si mne pak paní Králová a Věra Plívová-Šimková už vybraly, protože mne znaly.

Takže po škole jste šel na konzervatoř?

Ne, na gymnázium. Můj tatínek studoval na konzervatoři klarinet a nepřál si to. Jenže když jsem jim na gymplu dokázal, že opravdu nejsem studijní typ, nezbylo rodičům

*V muzikálu
Mary Poppins,
režie: Petr Gazdík*

*Se Svatlanou Slovákovou
v muzikálu
Pokrevní bratři,
režie: Stanislav Moša*

než souhlasit s konzervatoří. Studoval jsem klarinet, školu jsem sice nakonec zvládl s docela čistým štítem, ale také jsem si uvědomil, že asi nechci celý život strávit v orchestru a na sólového hráče jsem neměl.

V té době jste se také zúčastnil soutěže SuperStar?

Chtěl jsem to zkusit, dnes bych to už neudělal, ale nakonec jsem rád, protože právě všechny ty peripetie kolem toho mne nasměrovaly dál. Dostal jsem se do první padesátky, jenže po prvním televizním kole mi řekli, že nemám vůbec zpívat. Odešel jsem jako zpráskaný pes, sejmulo mne to, ale právě ten životní kopanec mi prospěl. Když jsem si pak vybíral vysokou školu, objevil jsem obor muzikálového herectví a řekl si, že to je ta přesná kombinace všech věcí, které mne zajímají a které mám rád – zpěvu, muziky, tance a herectví. Tak jsem se přihlásil a studium na JAMU mi převrátilo život jako ponožku.

V čem?

Poprvé v životě jsem opravdu začal studovat, byl jsem ve škole od rána do večera, fyzicky jsem se namáhal, což jsem do té doby neznal, a všechno mne bavilo. Po škole jsem byl chvíli nezaměstnaný, hostoval v Městském divadle Brno a při *Mary Poppins* mi pak Petr Gazdík nabídl angažmá.

Jako Eddie v Pokrevních bratřech se vracíte do dětských let. Bylo těžší hrát jako dítě nebo hrát dítě v dospělém věku?

Dětské herectví není moc herecké v tom tradičním významu, alespoň v mém případě to tak bylo. Paní režisérky s námi spíš pracovaly jako se zvířátky, v dobrém slova smyslu, a manipulovaly nás do situací, které potřebovaly. Ani si to moc nepamatuji, spíš mám takové záblesky, že jsem třeba nemohl něco

skousnout, protože mi to nebylo příjemné, jako když jsem měl brečet nebo být naštvaný. Byla to krásná zkušenost, ale herectví jsem se začal učit až na JAMU. V dětství to byla hra a dnes se snažím do té hry dostat zpět se vším vědomím, co nás „dospělé“ tolik obohacuje a zároveň svazuje.

Máte nějaké role raději než jiné?

Tak určitě (-:-). Ale rozhodně nejsem v pozici, kdy bych si mohl vybírat. Jsem rád za každou, která přijde. Kdyby však ze světa zmizela role „swing“, určitě bych kvůli tomu moc dlouho netruchlil (-:-)

Počátkem září jste exceloval v antickém dramatu Faidra. Má vůbec cenu v současnosti uvádět vypjaté drama o nenaplněné lásce a mravnosti, když jsou lidé odkojeni televiz-

*Se Zdeňkem Junákem
v komedii
Tři v tom,
režie: Antonín Procházka*

ními seriály, kde se problémy řeší na běžícím pásu?

To bych se měl ptát já vás jako diváka. Osobně si myslím, že ano, a kdo nad tím pochybuje, tak nejspíš není schopen to pochopit, vstřebet tak těžkou látku. V dnešním konzumním světě jsou lidé líní vnímat cokoliv. Vše se jim předkládá na zlatém podnose co nejjednodušeji, aby je to zaujalo. *Faidra* – to je stejné, jako bych se ptal, zda má cenu dnes hrát Bacha nebo Beethovena. Na to ať si odpoví každý sám.

Práce na *Faidře* s režisérkou Hanou Burešovou byla asi velmi náročná?

Prozatím to bylo to nejlepší, co jsem na divadle zažil. V kombinaci s pocitem, co si od násím po každém představení, s tím, co se na jevišti děje, to je pro mne něco takového, že kdybych už neměl nikdy dělat žádné divadlo, toto si s sebou ponesu po zbytek života. Beru to jako vrchol všeho, co jsem dosud zkusil.

Jako *Hippolytos* umíráte. Jaká je divadelní smrt? Je to rutina, nebo člověka napadá *le-dacos*...

Mám několik představení, kde umírám... Ale pokaždé je to trochu jinak a zásadní je vždy to, co smrti předchází. Jako Ježíš na škole jsem byl ukřižován za něco, v co jsem věřil. Jako Moric v *Probuzení jara* jsem spáchal sebevraždu kvůli něčemu, v co jsem nevěřil, a proto nebyl schopen to vydržet dál. A jako Hippolytos umírám nespravedlivě, protože to tak chtěl osud, neboť jsem odmítl něco, co se nemá.

Před kamerou jste začínal, neplánujete návrat?

Jaj, to bych byl rád. Moc příležitostí není ani pro ty nejlepší, ale nikdy nevíš, co tě potká. Myslím, že filmové herectví je jednodušší. Divadlo je krásné a těžké a film je podle mě pro herce taková dlouhá pracovní dovolená, i když samozřejmě často náročná, za kterou dostane ještě dobře zapláceno.

V srpnu jste se oženil se Svetlanou Slovákovou, nyní tedy Janotovou, která je i vaší herečkou kolegyní v MdB. Nebojíte se „ponorky“?

S Dušanem Vitázkem

Pokud člověk chce dělat herectví a chce si mít doma s tím druhým o čem povídat, musí si vybrat někoho, kdo o té práci něco ví, kdo ji zná. Protože herectví je něco tak abstraktního, že někomu, kdo je mimo divadelní svět, kdo tím není zasažený, se spousta věcí nedá vysvětlit. Proto jsou herecká manželství asi poměrně častá, neboť partneři si v tomto ohledu rozumí a mají pro sebe pochopení.

*Jiřina Veselá,
foto: jeř Kratochvíl*

**S Irenou Konvalinovou
v tragédii
Faidra,
režie: Hana Burešová**

ODEŠEL „MRŠTÍKOVSKÝ“ HEREC A DRAMATIK

Nejspíše už jen nejstarší členové souboru Městského divadla Brno a diváctí pamětníci si vybaví vysokého štíhlého muže více profesí, který od roku 1959 bezmála tři desetiletí působil v tehdejší Divadle bratří Mrštíků (DbM). *František Bohdal* – herec a poté i organizačně zdatný vedoucí zdejšího propagačního oddělení, ale také literát a především dramatický autor, zemřel jako pětáosmdesátník 7. července 2012 v Brně. V nedlouhém medailonku se tedy za touto skromnou osobností ohlédneme.

F. Bohdal pocházel z jihočeského Kameného Újezda. Po maturitě na reálném gymnáziu v Českých Budějovicích prošel řadou zaměstnání: nejprve úředničil a pracoval v zemědělství, poté ve Strakonických kantořil, studoval českobudějovickou pedagogickou fakultu a absolvoval vojenskou službu v Armádním uměleckém souboru Víta Nejedlého. Se svou budoucí ženou, rovněž herečkou DbM Růženou Michalovou, prošel angažmá v několika regionálních divadlech: začínal v Kolíně, tři sezony náležely Výcho-

dočeskému divadlu v Pardubicích a čtyři Hořáckému divadlu v Jihlavě, odkud pak už zamířil do své nejdělsí a definitivní „štace“ – Brna. Jak nejednou připomněl, byla pro něho (mimo demlovský kout Vysočiny, kam jezdil na chalupu ve Vanči) vlnorodá jižní Morava tenkrát velkým objevem, který přešel v trvalé sympatie a lásku.

Vedle náročných jevištních úkolů, jako byl např. Vypravěč ze Sylvanova dramatu *Korczak a děti* v pojetí Antonína Kurše nebo Molièrův *Amfítryon* (v režii Jaroslava Tumlíře hráno pod názvem *Rozmary bohů*), uplatňoval se F. Bohdal u „Mrštíků“ herecky ponejvíce v rolích středního a menšího rozsahu, jimž se i na nevelké ploše snažil dát pevný obrys a lidskou věrohodnost. Připomeňme si např. Milona z Fonvizinova *Maminčina mazánka* (režie Jiří Jaroš), Tovaryše ve Fišerově nastudování *Andorroy Maxe Frische*, barona Trelawneye z dramatičky Stevensonova *Pokladu na ostrově* (připravil Richard Mihula), Pierra z Rímského nekonvenčního pojetí Nezvalovy *Manon Lescaut*, lékaře Sergeje Kuzmiče z Piscatorovy jevištní verze Tolstého *Vojny a míru* téhož režiséra, Dědečka v Dumbadzeho *Zákonu věčnosti* (režie Rudolf Tesáček j.h.) nebo dobráckého Kallifa z Plautova *Lišáka Pseudola* od Pavla Rímského. F. Bohdal se rovněž objevil např. v titulech *Nebezpečný věk*, *Chudák at má za ušima*, *Deset malých černoušků*, *Lumpacivagabundus*, *Ideální manžel*, *Aristokrati*, *Dvaasedmdesátka*, *Peer Gynt* i v mnohých dalších. Tu a tam si zahrál také ve filmech (*Dobrodružství na Zlaté zátocce*, *Anděl blažené smrti*, *Svatba jako řemen*, *Komediant*) a v televizi (seriál *Četnické humoresky*).

Od roku 1963 věnoval se F. Bohdal vlastní literární tvorbě. Vedle básnických a prozaických pokusů je autorem zhruba desítky drammat. Některá z nich – např. historická veselohra *Spor královen* (1965) o osudech Elišky Přemyslovny, Elišky Rejčky, Jindřicha z Lipé a Jana Lucemburského, modelová komedie ze současnosti *Synové Svatoplukovi* (1973), *Tucet ran faraonových* nebo *Festina lente* – zůstala zatím v rukopise. Nejméně pětice však už byla s dobrým ohlasem inscenována. Z dnešního pohledu zjevně nejde o díla

nadprůměrná nebo vývojově přelomová, avšak příkladů neokázala a soustavně píšících herců zase tolik nenajdeme.

V roce 1963 uvedlo DbM v režii uměleckého šéfa Jana Fišera a ve výpravě Milana Zezuly Bohdalovu prvotinu *Jen si nezvyknout* (autor si v ní zahrál významnou figuru Vaška). V rámci dobových možností a ideologických omezení prokázala československá premiéra poctivé úsilí přispět k ozřejmení ožehavých otázek naší vesnice: se znalostí prostředí v dobře odpozorovaných detailech vylíčila nešvary, panující v tehdejšímu združeném zemědělství, poukázala na lhostejnost a sobectví lidí. Pozoruhodný výkon podal v postavě Martina protagonistu souboru Vilém Pfeiffer. Dva roky nato uvedlo Divadlo Vítězného února (nyní Klicperovo divadlo) v Hradci Králové jinou Bohdalovu hru *Můj rozvod* (1965), původně nazvanou *Odsouzení*. Na scéně Karla Zmrzlého ji pohostinsky režíroval Josef Palla, a to s hudbou Pravoše Nebeského. Pro změnu se týkala morálních otázek rodinného soužití (vycházela z autorovy zkušenosti, že v době manželského rozchodu některé dvojice ztrácel vždy oba své přátele) a v anonymní soutěži vypsané Osvetovým domem v Bratislavě získala třetí cenu.

Další drama ze současnosti, *Zakutálená jablka* (1975), nasadily téměř souběžně jak Bohdalova mateřská scéna (režíroval ji P. Rímský za výtvarné součinnosti M. Zezuly s Evou Gorčicovou, Pavlem Trávníčkem a Alenou Růžičkovou v klíčových rolích Veroniky, Ondřeje a Babičky), tak Slovácké divadlo v Uherském Hradišti, kde se jí ujal režisér Hugo Domes opět s M. Zezulou, přičemž odpovídající figury vytvořila Kateřina Rakovčiková, Valtr Řehoř a Jana Šedová. V prostředí malého města šlo tentokrát o problematiku soudobé morálky, zejména o otázku, nakolik jsme odpovědní za činy svých předků a jak jsme zavázáni jejich památce. Předloha se pak objevila i na amatérských prknech. Také Bohdalova *Usedlost* (1983), koncipovaná už na přelomu šedesátých a sedmdesátých let a uvedená v DbM v čs. premiéře ke stému výročí českého profesionálního divadla v Brně, obrací se k ži-

votu vesnice. V dramatu, jež se odehrává v Bohdalově rodném kraji a snad i proto nezapře hrubínovskou inspiraci, jde nejen o hledání vlastní identity, ale rovněž o bolestné nacházení cesty k lidským srdcím. Režijní pojetí ředitele Milana Páska zůstalo na scéně Antonína Vorla oproštěné a civilně střídme, s důrazem na niternou pravdu klíčových rolí. Inscenace tohoto zřejmě nejlepšího Bohdalova textu byla příznivě přijata jako poctivé zamyšlení nad tím, že s pronikavými změnami ve společnosti musí jít ruku v ruce také vnitřní přerod jejích občanů.

Jakožto dramatik i herec pracoval F. Bohdal už coby penzista ještě na přelomu tisíciletí, když se svými díly vystupoval premiérově nejprve v Mahenově památníku a následně v knihovnách, rozličných klubech, školních třídách nebo v brněnské galerii Parnas na Zelném trhu; po představeních v dobrém diváckém kontaktu rád s obecnostem podebatoval. Nejprve spolu s manželkou nabídl scénograficky nenáročný komorní text *Dvojice osamělců* (1997). V něm se prostřednictvím inzerátů setkávají v restauraci stárnoucí, útrapami okřesaní lidé – host a tamní servírka, demonstrování civilně antiiluzivním způsobem. Oba prožili nelehký, tragickými momenty zatížený osud: Muž má za sebou úděl frontového vojáka a nespravedlivě odsouzeného politického vězně, Žena zůstala sama s dětmi chudou vdovou po oběšeném Němci. Typicky rozhlasová předloha o vzájemném trpělivém otevírání okoralého, ale po pochopení toužícího nitra připomněla pamětníkům i mladé generaci složitou dobu, kterou naše společnost v posledním půlstoletí prošla. Po programu *Herecký epitaf* (2003) vytvořil osmdesátiletý František Bohdal autorskou one man show *Monolog – Ze střípků dlouhého života* (2007). Znovu v útulném podkroví Mahenova památníku prezentoval jakýsi osobní „Amarcord“ – chronologickou mozaiku z biografie „starého šťoury“, v níž upřímná autenticita reálných soukromých zážitků přerůstala do obecnější prvorepublikové a protektorátní roviny, umocňována verši interpretova oblíbence Fráni Šrámka.

Vít Závodský

NAPSALI O NÁS

NÁRODNÍ DIVADLA VEDOU

Nejvíce diváků přivítali loni v pražském Národním divadle, kam přišlo přes čtyři sta tisíc lidí. O téměř polovinu méně jich zavítalo do Národního divadla v Brně. Vyplývá to z žebříčku, který zveřejnilo Národní informační a poradenské středisko pro kulturu NIPOS. Na horních příčkách se dále seřadily Městské divadlo Brno, Státní opera Praha a jako další mimopražské scény Divadlo Josefa Kajetána Tyla z Plzně a Národní divadlo moravskoslezské v Ostravě. Sedmé místo obsadila Městská divadla pražská.

čtk, *Pražský deník*, 24. 8. 2012

STRHUJÍCÍ PODÍVANÁ FESTIVAL POD OTEVŘENÝM NEBEM VE WILTZU: WEST SIDE STORY

Předposlední akcí letošního festivalu pod otevřeným nebem ve Wiltzu byl světoznámý muzikál *West Side Story*, který do Wiltzu přilákal

ve čtvrtek, pátek a sobotu mnoho diváků a nabídl jim vzrušující podívanou.

Muzikál s texty Stephena Sondheim a hudbou Leonarda Bernsteina, inspirovaný Shakespearovým dramatem *Romeo a Julie*, byl poprvé uveden v roce 1957 na Broadwayi. Většina lidí však asi zná spíše jeho filmovou verzi s Nathalií Woodovou a Richardem Beymerem, která přišla do kin v roce 1961. Ve Wiltzu provedl muzikál soubor Městského divadla Brno v originální jazykové verzi pod hudebním vedením Karla Cóna.

Děj muzikálu se odehrává v 50. letech na Manhattanu v New Yorku, kde se dva gangy odlišného etnického původu pokoušejí proniknout na sousední teritorium. Na jednom tanečním večírku, kdy na sebe narazí portorikánští Žraloci a američtí Tryskáči, navrhne vůdce Tryskáčů Riff svému rivalovi Bernardovi, aby své vzájemné spory definitivně vyřešili soubojem. Na večírku se Tony, který dříve také patřil k Tryskáčům, seznámí s Bernardovou sestrou Marií a oba se do sebe hned zamilují, což se hlavně Žralokům nelíbí.

Když později dojde pod dálničním mostem k souboji mezi Bernardem a Riffem, Tony zasáhne: Bernardo probodne Riffa, Tony zabije Bernarda. Když se Maria dozví o smrti svého bratra, je nejprve zděšená, pak ale Tonymu odpustí. Příběh končí Tonyho tragickou smrtí.

Neuvěřitelné ovládnutí jeviště

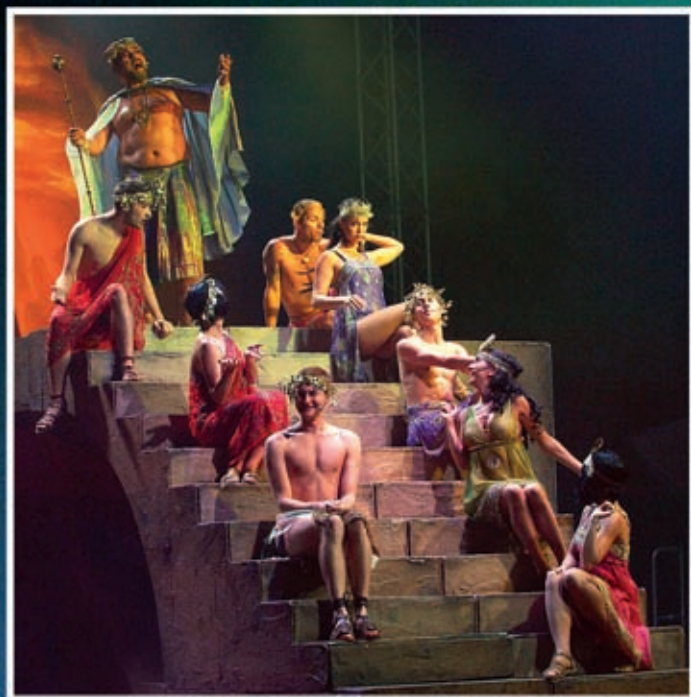
Výkony herců, zpěváků a tanečníků byly naprosto profesionální a v ničem nezaostávaly za originálními produkcemi muzikálu na Broadwayi nebo ve West Endu. Taneční scény dokázaly diváka strhnout, zatímco při zpěvu a během romantických, tragických momentů mu naskakovala husí kůže. Představitelé čtyř hlavních postav Tonyho (Lukáš Janota), Anity (Svetlana Slováková), Marie (Radka Coufalová) a Riffa (Jakub Uličník) byli po pěvecké, herecké i taneční stránce na nejvyšší úrovni a dokázali neuvěřitelně ovládnout jeviště. Ale také zbytek souboru byl fantastický; tance i rvačky měly perfektní choreografii a byly dokonale provedené.

Kulisa měla podobu mostu, ale herci dokázali

využít také schody za jevištěm, které představovaly balkón Mariina bytu. Velká pozornost byla věnována práci se světlem, které dokreslovalo různou náladu jednotlivých scén. Mužské kostýmy byly ponejvíce inspirovány běžným oblečením, zatímco ženy na sobě měly pestrobarevné sukně ve stylu padesátých let. O zdůraznění prvního setkání Tonyho s Marií se postarala bílá barva jejich oblečení.

Téměř každá z písní ve *West Side Story* se stala hitem a tituly jako *Something's coming*, *I feel pretty*, *Maria*, *Tonight* nebo *Somewhere* zná snad skoro každý. Neuvěřitelně dobrou náladu v publiku však navodila především *America*, kterou dokonce dal soubor po představení ještě jednou k lepšímu jako přídavek, což je u muzikálu neobvyklé. Na závěr se český soubor, který se představením zjevně bavil stejně dobře jako diváci, dočkal několika minutového potlesku a „standing ovations“.

Anne Robert,
Tageblatt – Kultura, 30. 7. 2012

Andrew Lloyd Webber & Tim Rice

JESUS CHRIST SUPERSTAR

31. SRPNA 2012

ZÁMECKÝ PARK LEDNICE

**HELENA DVOŘÁKOVÁ
SE PODRUHÉ STALA FAIDROU**
Brněnské Městské divadlo zahájilo sezónu
úchvatnou Senekovou antickou tragédií

Po třech letech vrátila se režisérka Hana Burešová k Senekově *Faidře*. Z inscenace v Divadle v Dlouhé aspoň na chvíli přivedla zase do Brna a jeho Městského divadla i představitelku titulní role – znamenitou heroinu Helenu Dvořákovou.

Realizační tým a text přebásněný Evou Stehlíkovou zůstal v Brně stejný. Koncepte je ale rozmáchnější. Má také víc dvorského lesku. Z komorního tématu hraného v Praze na jevišti, kde sedí i diváci, stala se velká tragédie antického rozměru.

Milostné vraždění

Žádný příběh řeckého bájesloví nemá tolik protikladných verzí. Už čtyři století před Senekou se mu věnoval Eurípides. Z novově-

kých autorů přinášeli nové interpretace Racine, Schlegel, Arnaud, Giraudoux, a vlastní inspirace O'Neill, Jeffers...

Seneca obhájil *Faidru* svůdkyni, odmítnutou milenkou, strůjkyni pomsty, příčinu smrti nevlastního syna Hippolyta a sebetrestající pološílenou bytost. Nejnešťastnějším hrdinou je ale její manžel a Hippolytův otec Théseus: ztrácí syna i manželku.

Větší akcent je v nové inscenaci *Faidry* Hany Burešové kladen na pohybovou strukturu. Tradiční sošný Chór zastupuje pouze jeho vedoucí Igor Ondříček, zatímco Chór krétských žen (Eva Jedličková, Hana Kovářiková a Eva Ventrubová) připravila pohybově i po duchu obrazových a reliéfních sestav Hana Halberstadtová.

Scénograf David Marek vsadil na prosvětlenou sestavu krystalů a kachlí v portálu, a na prosvětlený horizont. Kostymérka Hana Fischerová přemýšlela rudě a krvavě (Chór). Thésea oblékla do hrubého a těžkého váleč-

nického materiálu úsvitu řecké mytologie, hrdinů teprve druhé generace po Iásonovi a Médei. Kontrastem je zlato Faidry, její bělostné roztoužení a stejně barevný akcent Hippolytovy nevinosti.

Antika u Lužánek

Dvořáková v titulní roli bude moci znovu rozehrát postavu nepříliš oblíbené, přestože tragické hrdinky, která v Praze diváky dost neupoutala. Kritika ji ovšem právem přiřkla Cenu Alfréda Radoka za nejlepší herecký výkon roku 2009.

Plachého, čistého a morálce nezpronevěřujícího Hippolyta hraje v poloze cherubína Lukáš Janota. Viktor Skála zastupuje bojovného, čestného a nakonec zlomeného athénské krále Thésea, Irena Konvalinová tápající a věrnou Faidřinu chůvu... Na reakci brněnského publika jsem zvědavý. Mělo by Dvořákové i Burešové porozumět lépe než televizněseriálová Praha.

Jiří P. Kříž, Právo, 11. 9. 2012

ZKOUŠKY NA FUNNY GIRL JSOU V PLNÉM PROUDU

Herec Lukáš Vlček si od roku 2001 zahrál v Městském divadle Brno už několik velkých muzikálových rolí. Přestože byl třeba inspektorem Javertem v *Bídnicích*, Amosem Hartem v *Chicagu* nebo Vypravěčem v *Pokrevních bratrech*, pohybuje se pořád tak trochu ve stínu svých známějších kolegů. „*Určitě může být v některých ohledech příjemné, když se člověk stane hvězdou první kategorie. Jsem ale rád za ty velké role, které jsem měl možnost si zahrát,*“ říká absolvent muzikálového herectví na brněnské Janáčkově akademii múzických umění.

Toto léto jste s Městským divadlem účinkoval na festivalu v rakouském Gars am Kamp s představením Muzikály z Broadwaye. Jak si užíváte hraní v cizině?

Velice. S tímto titulem jsme už procestovali řadu zemí, obdobně jako třeba s muzikálem *Josef a jeho pestrobarevný plášť*. Je úžasné

Milan Uhde   Leoš Kuba   Miloš Štědroň

DIVÁ BÁRA

původní romantický muzikál   režie Juraj Nvota

Foto: Jef Kratochvíl

9., 10. a 11. ŘÍJNA 2012

HRAJEME NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

pomozte
svěmu divadlu

Piazzetta Národního divadla
v Praze 5. 9. 2012

Foto: Tino Kratochvíl

KŘÍDLA 2011/2012

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)

- František Vondráček: **MOUZÍŠ**
- M. Döpfle, E. Schlömbach, G. Stevens, Ch. Bleniek, H. Holzbecher, A. Friedrichs: **KRASKA A ZVÍŘE**
- Andrew Boyle: **VYKRÍKY DO TMY**
- Frank Wildhorn, Leslie Briceuse: **JEKYL A HYDE**
- William Shakespeare: **ZKROUČENÍ ZLE ŽENY**
- Donna W. Cross, Dennis Martin: **PAPEŽKA**
- Pierre Comelle: **CID**

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Milan Uhde, Miloš Štědroň, Leoš Kuba: **DIVA BÁRA**
 Jaroslav Vostrý: **TRIV TOM**
 Willy Russell: **POKREVNI BRATŘI**

Nejvýraznější tvůrčí počín
 (dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Jméno: .....

Adresa, (e-mail): .....

Anketní lístek

vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2012

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

sledovat rozdíly v reakcích publika v Rakousku, Německu či třeba Španělsku, kde byli diváci jednoznačně nejspontánnější. Také je velká zkušenost a výzva zpívat v cizím jazyce. Zároveň je to skvělá příležitost objevovat nová místa, kam bych se třeba sám jen stěží vypravil. Na nedávném koncertě *Muzikálů z Broadwaye* v Garsu, který se odehrával pod širým nebem na nádvoří zříceniny hradu, bylo přijetí publikem velice vstřícné a diváci nás odměnili dlouhým aplausem.

Jednou z vašich zatím největších muzikálových rolí byl inspektor Javert, hlavní protivník Jeana Valjeana v Bídnicích. Jaký klíč jste pro něj tehdy zvolil?

S přihlédnutím k pěveckému partu postavy a místu, kde se děj *Bídníků* odehrává, jsem zcela neomylně sáhl po kombinaci klíče basového a francouzáku. (*smích*) *Bídníci* vždy patřili mezi mé nejoblíbenější muzikálové tituly a postava policejního komisaře Javerta byla mou vysněnou metou. Není tedy divu, že jsem tento titul dokonale znal a měl jej i nazpívány. Měl jsem tedy dostatek času věnovat se charakteru postavy a její psychologické proměně. V neposlední řadě také pěvecké technice, na kterou je v *Bídnicích* kladen velký důraz, neboť se jedná spíše o klasický typ zpěvu.

Svoji typickou barvou hlasu jste lehce rozpoznatelný. Pečujete o hlas nějak speciálně?

Žádné kloktání žloutků ani vincentky s medem nepraktikuji. Snažím se každý den hlas trénovat a zpívat, ať už cvičením nebo konkrétními skladbami. Stejně tak jako ostatní svaly i hlasivky se musí posilovat a cvičit.

Ztvárňujete také roli Vypravěče v muzikálu Pokrevní bratři, který je hodně spojený s věštbami a osudovým předurčením. Věříte na tyto věci?

Často, a zvláště poslední dobou nad těmito věcmi přemýšlím. Chápu osud spíše jako rozvětvený strom, kdy člověk po jeho větvích šplhá stále výš a záleží na něm, na jakou větev dosáhne a kam dál bude pokračovat, či dojde na samotný konec větve. Stejně tak nám osud nabízí možnosti a záleží jenom na nás, jakou možnost si vybereme.

Na úvod letošní sezony vás čeká role Nicka Arnsteina v muzikálu Funny Girl. Jak jste se zatím s touto postavou sžil?

S charakterem role se stále seznamuji, zkou-

šky jsou v plném proudu. Velice se těším na spolupráci s mými hereckými kolegyněmi Hankou Holišovou a Radkou Coufalovou, které ztvárňují hlavní postavu Funny Briceové.

Muzikál zkoušíte s německým režisérem Pavlem Fieberem. Jak se spolu domlouváte?

Komunikujeme spolu na multilingvální úrovni. Pavel Fieber řekne svoji připomínku německy a když vidí, že se tvářím nechápavě, začne anglicky a místy přechází do češtiny. A když už je opravdu nejhůř, na zkouškách máme milou překladatelku, která nám to na konec celé přeloží. (smích)

Lenka Suchá, Brněnský deník, 20. 8. 2012

«Jediná věc, která mi leží (mluvím-li o své práci) na srdci, je román,» přiznal před dvaceti lety světově proslulý autor, rodák z Brna, od roku 1975 žijící ve Francii. A třebaže na svém kontě má tři divadelní hry, jen jedinou z nich, totiž *Jakuba a jeho pána* (1971), má bez výhrad rád a bez výhrad si za ní také stojí; ostatně hra samotná coby *Pocta Denisi Diderotovi o třech dějstvích* (jak zní podtitul *Jakuba a jeho pána*), tedy coby volná a osobitá variace na úchvatný Diderotův román *Jakub fatalista* (napsaný dvě století před Kunderovou hrou) s «uměním románů» úzce souvisí. Umění románů to jest zajiště umění vyprávět, fabulovat. U Kundery stejně jako u Diderota umění umocněné nadto bytostnou rozkoší z vyprávění a fabulování. Požitkářská radost z vyprávování je v divadelní variaci na *Jakuba fatalistu* přítomná od začátku do konce přímo pudově: reprezentují ji oba protagonisté – Pán, šlechtic rodem, a jeho sluha Jakub, věčný plebejec, oba zároveň jacísi komedianti či klauni svého druhu, a také «vznešená baba», totiž Hostinská U velkého jelena, do kteréžto krčmy Jakub a jeho pán na své cestě «odtamtud někam» zabloudí.

Na křehkých základech rámce hry, totiž cesty Jakuba a jeho pána, spočívají tři milostné historie: Jakub vypravuje o tom, jak ztratil panictví s milou svého kamaráda Otrapy; Pán o tom, kterak byl v srdeční záležitosti podveden svým nejlepším přítelem, rytířem Saint-Ouenem; Hostinská dává k dobrou historii paní de la Pommeraye, historii její marné pomsty na milenci za to, že ji přestal mít rád. Ty tři příběhy, ty tři variace na společné téma, třebaže motivicky je autor víceméně přejal od Diderota, jsou charakterem ironických reflexí vpravdě dílem Kunderovým – jsou to tři kunderovské příběhy «směšných lásek», paradoxní příběhy lásek klamaných a klamajících, lásek zrazovaných a zrazujících; příběhy, které se tak podivně sobě podobají a které dokládají, že lidská po-

šetilost ve věcech milostných je věčná. Ty tři historie nejsou vyprávěny jedna za druhou, nýbrž jsou vzájemně propleteny na způsob polyfonické kompozice, a navíc jsou setrvale přerušovány komentáři a rozličnými průpovídkami zúčastněných osob, skeptickými reflexemi Jakuba a jeho pána nad tím, «co je psáno tam nahoře», nebo jejich rebelskými pochybnostmi, zdali jsou jako divadelní postavy napsáni dobře... Zkrátka, hra jako ohňostroj inteligence, hravosti, fantazie, humoru, který hory přenáší, nepokryteckého žertování o základních člověčích pohnutkách a potřebách; to vše kořeněno zdraví prospěšnou ironií i špetkou melancholického skepticismu. Hra jako oslava přátelství, lidského srozumění a sounáležitosti, ale i oslava nevážnosti, velkorysé skepse a velkorysé neřesti. I po čtyřiceti letech od svého vzniku působí v českém prostředí jako zjevení odjinud. Kdo si tu troufne chválit velký ženský zadek a smysl toho zadku postavit proti pokroku? Dodejme, že Kunderova moudrá komedie se stala vpravdě legendární díky inscenacím, v nichž titulní dvojici ztělesnili Jiří Bartoška a Karel Heřmánek nebo Július Satinský a Milan Lasica.

«Můj Jakub,» napsal Milan Kundera v roce 2005, «přestože inspirovaný jedním z nejfrancouzštějších autorů nejfrancouzštějšího století, je to nejčeštější, co jsem kdy napsal. Postavy Jakuba a pána... nezdá se vám, že za těmi dvěma klauny tajemně prosvítají Voskovec a Werich?»

Režie: **Stanislav Moša**. Scéna: **Emil Konečný**. Kostýmy: **Andrea Kučerová**. V titulních rolích: **Jan Mazák** a **Viktor Skála**. V roli Hostinské: **Lucie Zedníčková**. Dále hrají: **Martin Havelka**, **Andrea Březinová**, **Patrik Bořecký**, **Jakub Zedníček**, **Mária Lalková**, **Jaroslav Matějka**, **Jana Musilová**, **Ladislav Kolář** a **Vojtěch Blahuta**.

Premiéra: 27. a 28. října na Činoherní scéně MdB.

jz

Sezónu jsme také zahájili společensky, a to svatbou Svetlanky Slovákovej s Lukášem Janotou.

Svatba herecké dvojice se konala poblíž Bratislavy v hotelu Hradná brána 11. 8. 2012.

Petr Štěpán si zahrál na Biskupském dvoře Barona Trencka, ale také ve filmu na motivy románu Michala Viewegha pod vedením režiséra J. Sebechlebského.

Sezónu na jevišti zahájila premiéra Faidry.

Faidru připravila režisérka Hana Burešová a do hlavních rolí obsadila Helenu Dvořakovou a Viktora Skálu.

Na večírku po premiéře Faidry Jana Musilová, Stanislav Michalík a Dana Filipi.

Svatební série pokračovala sňatkem Evy Hrbáčkové a Zdeňka Helbicha 1. 9. 2012 ve vinohradu za obcí Šarďdice.

Indiánské léto přálo skutečnosti, že se svatba odehrála v exteriéru a v krojích.

Své kolegy přišli podpořit také herci našeho divadla v krojích.

Tentokrát v krojích japonských gejš zapózovaly Tinovi na brněnském výstavišti Simona Šeligová a Kristýna Gašperáková.

Třetí svatba v zahajovacím seriálu proběhla v zahradách buchlovického zámku.

STALO SE

Tu správnou cestu k sobě našli Ivanka Skálová a Radek Odehnal.

Brněnské teplárny letos již tradičně oslavily svoje jubileum při předpremiéře Funny Girl na Hudební scéně MdB.

Slavnostní večer zahájil generální ředitel Ing. Petr Fajmon a za divadlo Petr Gazdík, v hlavní roli se představila Radka Coufalová.

Setkání herců se zástupci Tepláren se odehrávalo po představení ve foyer divadla.

V polovině září jsme se v brněnském krematoriu rozloučili s vynikajícím hercem Lumírem Peňázem, k jeho osobnosti se vrátíme v listopadovém Dokořánu.

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

AQUA dem s.r.o.

ALSTOM

PS BRNO

OKNO STYL

PSK Group
Dynamická stavební společnost

J.S.C. BRNO a.s.

e-on

Rexroth
Bosch Group

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

DOKOŘÁN ZÁŘÍ 2012
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

177. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 20. 9. 2012

Náklad 7 000 ks

Titulní strana –

kostýmní návrh

Andrea Kučerová

Jenny v muzikálu *Funny Girl* – kostýmy: Andrea Kučerová, foto: jeř Kratochvil

Magda Vitková

22. a 23. 10.
na Hudební scéně

Rocko(ko)vý muzikál
MOZART!
naposledy

Muzikál *Mozart!* je nejen biografickým příběhem slavného skladatele, je to především boj génia s průměrností, který se snaží osvobodit z pout konvencí, peněz a moci, rodiny, včetně vlastního otce, a stát se nezávislým tvůrcem. S mladým Wolfgangem vystupuje na jevišti i malý génius, zázračné porcelánové dítě, s nímž je umělec neustále během svého života konfrontován – perfektní rokoková porcelánová figurka oproti člověku a kontroverznímu umělci, který hraje karty, holduje alkoholu, miluje, sní a pere se o svou svobodu. Důmyslnou scénu doplňují nádherné rokokové kostýmy. *Mozart!* je tedy pastvou pro oči, ale především pro uši! Jímavé melodie střídající působivé sborové písně se vám dostanou pod kůži! Těšit se můžete na obě alternace – Dušana Vitázka v pondělí i Aleše Slaninu v úterý.

Funny Girl